

ΑΠΟΚΟΛΛΗΣΗ ΑΜΦΙΓΛΙΣΧΡΟΕΙΔΟΥΣ!

ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΖΑΒΑΡΑΣ

Η πρόσφατη εγκαθίδρυση μιας τριγωνικής κυβέρνησης στον τόπο μας, χαρακτηρίστηκε από δύο σωματικά επεισόδια: το μεν ένα χτύπησε στην κοιλιά και το υπογάστριο, τον ονομασμένο Υπουργό Πασών των Οικονομιών, που συχνά πυκνά ονομάζουμε και τσάρο της Οικονομίας, το δε δεύτερο, προσέβαλε καίρια τον προετοιμασμένο επί δεκαετίες προκαθήμενο της Κυβέρνησης. Έτσι, εκκλήθηκε η έννοια της αποκόλλησης αμφιβληστροειδούς. Μόνο που ο λαουτζίκος δεν γνωρίζει πως ο ονομαζόμενος αμφιβληστροειδής δεν είναι περιφερειακό όργανο, όπως ένα χέρι, αλλά είναι ο εγκέφαλος αυτός καθ' εαυτόν. Μένει λοιπόν να κατανοήσουμε ποιος εγκέφαλος αποκολλήθηκε από τι, για να κατανοήσουμε τι τυχόν συμβαίνει εις την χώραν της φαιδράς πορτοκαλαίας.

Όταν μου ήρθε η ιδέα να σχολιάσω τα καθέκαστα, η άτιμη επαγγελματική μου διαστρέβλωση απάντησε με ένα ανοίκειο συνειρμό –ΑΠΟΚΟΛΛΗΣΗ ΑΜΦΙΓΛΙΣΧΡΟΕΙΔΟΥΣ! Γλίσχρος είναι ο ισχνός, ο ανεπαρκής, ο μικροπρεπής ο πενιχρός, ο φειδωλός. Ο συνειρμός φαίνεται να μην αναφέρεται στην αποκόλληση του νου από τα νοήματα και τις αρχές, αλλά η αποκόλληση του τίποτα από το τίποτα.

Τα λεμόνια είναι Αργεντινής. Τα καλαμαράκια Σενεγάλης. Τα Μερσεντές Γερμανίας [μέσω Τουρκίας]. Τα λουκάνικα Φραγκφούρτης. Η κρεμ φρες αντικατέστησε το μαγειρικό λίπος και την χωριάτικη μυτζήθρα στην παραδοσιακή μακαρονάδα. Ο Σπύρος πήγαινε με τη δίθυρη κόκκινη BMW στο χωράφι για πατάτες, μετά την έπλενε και κατέβαινε στην πλατεία του χωριού και γάμπριζε. Τα αρώματα στα χωράφια είναι πλέον Guerlain και όχι Μενούνος. Η άλλη πιστεύει πως είναι μεγαλοαστή, γιατί άκουγε τη *Μικρή Νυκτερινή Μουσική*. Στα χωριά ψάχνεις κανένα τσίπουρο, αντί για γιαπωνέζικο ούισκι. Η επιτυχία των τούρκικων σίριαλ δείχνει, αν χρειαζότανε, πως είμαστε όλοι Τουρκοσποροι. Τι έχουνε οι Γερμανοί εναντίον

μας και μας κυνηγάνε, με ρωτάνε στο χωριό. Τους λέω, ρωτήστε τους κατοίκους του Διστόμου που ψηφίζουν Χρυσή Αυγή. Έλληνες λέει είναι οι νότιοι Βούλγαροι, οι νότιοι Σέρβοι, οι Κάλας, οι Κορσικανοί, οι νότιοι Ιταλοί και οι Βλάχοι του Μετσόβου! Τα καλά παιδιά της Ευρώπης, Ολλανδοί, Αυστριακοί και Φινλανδοί, διοικούνται με 20% ακροδεξιά κόμματα. Η μόνη χώρα της Ευρώπης στην οποία ισχύει η Σαρία, είναι η Ελλάδα... Οι πλούσιοι αυτού του κόσμου, διαθέτουν στους φορολογικούς παραδείσους της υψηλίου καταθέσεις 21 τρις δολάρια. [Εκτός φυσικά από τα κόττερα και τις κατοικίες...] Ο χαζός Dédé, κατά τη διάρκεια της κρίσης του Μάη του 1968, είχε τοποθετήσει για ασφάλεια το σπέρμα του σε Ελβετική Τράπεζα. Ο Αθηναίος μεγαλογιατρός, πήγε για μετεκπαίδευση στην Alabama, από τις πρωτεύουσες του ρατσισμού τότε, και έμαθε μόνο το end to end carpet... [Στο διπλανό χωριό από την έδρα του περίλαμπρου νοσοκομείου που τον περιέθαλψε, βρίσκεται το χωριό Tuskegee-Alabama, τόπος του μεγαλύτερου Ιατρο-Ηθικού σκανδάλου του 20ού αιώνα. Μεταξύ 1932 και 1972, δεκάδες μαύροι ασθενείς πάσχοντες από σύφιλη, αφέθηκαν χωρίς θεραπεία –και μετά την ανακάλυψη της πενικιλίνης!!!– για λόγους επιδημιολογικής έρευνας. Το σκάνδαλο ήτανε τέτοιο, που ο πρόεδρος Κλίντον υποχρεώθηκε να ζητήσει συγνώμη από το Αμερικανικό Έθνος... Ο άλλος, μετέπειτα Τακτικός Καθηγητής, πήγε για διατριβή στη Γαλλία, την τέλειωσε, του πήραν τα αποτελέσματα και τον διώξανε... Γνώρισε από τη Γαλλία, τους σιδηροδρομικούς Σταθμούς... Κι ο άλλος που κατέληξε και αυτός Τακτικός Καθηγητής, όταν τον έπιασα να κλέβει οπώρας, δηλαδή να έχει δημοσιεύσει στα ελληνικά στην θριαμβεύουσα εποχή του ΠΑΣΟΚ στα Πανεπιστήμια κατά λέξη μετάφραση ξένου άρθρου, μου δικαιολογήθηκε πως έχει παιδιά και πρέπει να τα ταΐσει. Του τη χάρισα. Ανταπέδωσε απαγορεύοντας κάθε αναφορά στην ψυχανάλυση στο τμήμα του...

Αγοράσαμε νόμιμα αυτοκίνητο στο Βέλγιο. Όταν ζητήσαμε να το εκτελωνί-

σουμε νόμιμα, κανείς υπεύθυνος δεν αναλάμβανε την ευθύνη! Χρειάστηκε να βάλουμε μέσο για να υλοποιήσουμε το νόμιμο... Τα χταπόδια είναι από την Ταϊλάνδη. Ψυχοθεραπευτές, στην Ελλάδα, την τελευταία τριακονταετία, δηλώνουν επίσημα και φωναχτά πως χρεώνουν όσα τους λείπουν... Η Πωλέτ, συνάδελφος στο Νοσοκομείο Sainte Anne, όπου κάναμε όλοι την αρχή της ψυχιατρικής μας καριέρας, ήτανε συμπαθής σε όλους, γιατί είχε ξεκινήσει την ιατρική-ψυχιατρική εκπαίδευσή της τουλάχιστον δέκα πέντε χρόνια μετά από όλους μας, καθότι έπασχε από φυματίωση. Το μεγάλο πάρτυ έγινε, όταν η κακομοίρα η Πωλέτ ήρθε στο εφημερείο με ένα μπουκάλι σαμπάνια για να γιορτάσει το τέλος της Ψυχανάλυσής της. Το τι έγινε δεν περιγράφεται. Μέχρι και τη Διεθνή τραγουδήσαμε και φυσικά και τη Μασσαλιώτιδα...

Βουκολική σκηνή σε κάποια αγνή ελληνική επαρχία, στο καφενείο: Έλληνες με φραπεδιές, ο εργάτης Ρουμάνος, ο χτίστης Αιγύπτιος και ο βοηθός του Καμερουνέζος, ο υδραυλικός Έλληνας [με γυναίκα που διορίστηκε μέσω ΑΣΕΠ!], ο ηλεκτρολόγος ντόπιος, γιος παπά, το γκαρσόνι, ψήστης, καλλιεργητής και αφεντικό του εαυτού του Αλβανός, ο γιος του είναι περιζήτητος στην περιοχή disc jockey, στο καφενείο Έλληνες με τις φραπεδιές, ο πετράς Αλβανός [του Νότου] ο τεχνίτης του Αλβανός [του Βορρά], η γκαρσόνα Ρουμάνα με άψογα ελληνικά και άντρα ντόπιο Έλληνα, τον περιζήτητο γαμπρό της περιοχής τον εξασφάλισε μια όμορφη Βουλγάρα, βαπτίστηκε, έμαθε ελληνικά και έκανε δύο εξαιρετικά παληκάρια –παραπονιέται πως δεν τους έμαθε Βουλγαρικά, η Γερμανίδα από το Αμβούργο, που δεν ξέρει ποιος είναι ο Μπαχ και ούτε ξέρει τα τρία κακά της μοίρας της, ούτε την ηλεκτρική σκούπα, ούτε σιδέρωμα, το παίζει παραδουλεύτρα και χτυπάει τις τιμές γιατί όλη η περιοχή την κοροϊδεύει, οι σύζυγοι των μαστόρων των Ελλήνων, πηγαίνουν στο κομμωτήριο και κάθε τόσο στην αισθητικό της περιοχής για να τους πει πως πάσχουν από φωτογήρανση, φοράνε το τε-

Ο Θανάσης Τζαβάρας είναι ψυχίατρος-ψυχαναλυτής.

λευταίο μοντέλο των NIKE, αγορασμένο βέβαια μέσω διαδικτύου όπου παρακολουθούμε τα face books et tutti quanti. Τι να πει τότε η Christine Lagarde και η γηραιά κατηχήτρια Merkel!!! Στα ελληνικά Super Markets δεν βρίσκετε πια Αγνόν Όξος εξ Οίνου αλλά μόνον Balsamico di Modena. Το αγνό παλιό ξύδι θα το βρείτε μόνο στα εκλεκτά Delicatessen... Μερικοί από εμάς που είχαμε φύγει στο εξωτερικό πριν τη χούντα, με τη μεταπολίτευση αντιμετωπίσαμε να γυρίσουμε στην Ελλάδα. Όσοι τουλάχιστον μπορούσαμε επαγγελματικά –για να «βοηθήσουμε» την επανόρθωση της Πατρίδας... Η δοκιμασία του επαναπατρισμού υπήρξε πιο επώδυνη από την ξενιτιά! Ο ένας, τέως μέλος της Συμβουλευτικής Επιτροπής της χούντας [της διορισμένης Βουλής της!] διηύθυνε μεγάλη υπηρεσία του μεγαλύτερου Υπουργείου της χώρας, ο άλλος, συνάδελφός του στον ίδιο θεσμό, μέγας καθηγητής πια, αντιπροσώπευε την Ελλάδα σε Ευρωπαϊκούς θεσμούς, ο τρίτος, υπάλληλος πιστός σε όλα τα καθεστώτα, του απενεμήθη πλούσια ερευνητική επιχορήγηση για να μελετήσει την ιστορία της βυζαντινής μουσικής [ήτανε βοηθός ψάλτης στο δεξιό στασίδι της ενορίας του...]. Αδιάφθοροι αριστεροί [και κυνηγημένοι...] ανέλαβαν να διαχειριστούν εν λευκώ πολλά χρήματα έρευνας για νέους. Καλή μου φοιτήτρια, κόρη αξιωματούχου της προηγούμενης κατάστασης, μου λέει: δάσκαλε, έχω τα λεφτά για μια έρευνα, έχεις καμιά ιδέα για κάποιο πιθανό θέμα!!! Και μετά ήρθε ο «αγωνιστής» στέλεχος του Κόμματος, παρεπιπτόντως «επιστήμων», και τα σάρωσε όλα. Σε τυπική ακαδημαϊκή ερευνητική πρόταση δίνει αρνητική γνώμη, ενώ μετά από λίγο, η ίδια πρόταση, χρηματοδοτήθηκε κανονικά γιατί το ζήτησε ο συνδικαλιστής της κρατούσας κατάστασης, πατέρας της υποψηφίας ερευνήτριας... Και πολλαπλασιάστηκαν, σαν τα ψωμιά, οι δημοσιεύσεις, οι διορισμοί και η κατασκευή βιογραφικών... Και επειδή μερικοί από εμάς υπήρξαμε κριτικοί και προσεκτικοί στις πράξεις [αλλά και συνεπείς στις όποιες υποχρεώσεις μας...] άρχισε η λάσπη. Τουλάχιστον δύο προβληματικά στελέχη της «προοδευτικής» επιστήμης, διέδωσαν πως δεν γυρίσαμε γιατί το διαλέξαμε, αλλά γιατί μας διώξαν και μάλιστα μετά από ποινικά ατοπήματα! Προστέθηκε και η φωνή μίας αδιάφορης, που πέρασε, σαν τον Χριστόδουλο, την δύσκολη εποχή, μελετώντας... Πρώιμα, μετά την επιστροφή μας στην Ελλάδα, έφτασε μία δελεαστική πρόταση να

εγκατασταθούμε σε επαρχιακή πόλη με πανωπιοί μία πανεπιστημιακή έδρα. Τελικά, αρνηθήκαμε μετά από τη ρήση του εξάχρονου Βασίλη-Οδυσσέα, που αντικρίζοντας το άδειο αεροδρόμιο της εν λόγω πόλης, αναρωτήθηκε «Μα, αυτό δεν είναι αεροδρόμιο, χωρίς αεροπλάνα!!» [κατά «το καλέ, ο Βασιλιάς είναι γυμνός», όπως και στο γνωστό παραμύθι]. Τριάντα χρόνια μετά, μάθαμε την αλήθεια που τότε μας είχαν αποκρύψει, ένα τεράστιο πολιτικο-σεξουαλικό παρασκήνιο...

Όταν ετέθη το θέμα της υποψηφιότητας της Ελλάδας στην επετειακή Ολυμπιάδα, όλοι θεωρούσαν πως επρόκειτο για ένα ιερό χρέος της ανθρωπότητας, ενώ μερικοί από μας θεωρούσαμε ότι πηγαίνουμε προς μια ακόμη εθνική καταστροφή. Μας λέγανε τότε αρνησιπάτριδες και ρηψάσπιδες... Όταν οργανώθηκαν τα πρώτα Olakokakola Games, τότε οι ελπίδες μεταφέρθηκαν στους πρώτους αγώνες του 21^{ου} αιώνα. Έτσι η Αθήνα οργάνωσε τους πρώτους Ολοκλημικούς Αγώνες της Ιστορίας και έτσι το φτωχό βαρκάκι του Παπαιωάννου, έγινε τρίηρης του Τάμεσι, με πρόβλεψη τεράστιων χρεών για την Πόλη του Λονδίνου... Όσο για μας, μας έμεινε η Τρόικα, τα εγκαταλελημένα ολυμπιακά κτίρια, γινήκαμε ρεζίλι της ανθρωπότητας για τα χρέη μας και περίγελος της οποιαδήποτε Γερμανίδας ή Ολλανδέζας τσατσάς. Οι δε δεξιές κουλτουριάρες του Κολωνακίου νοσταλγούν πάντα τις δεξιώσεις με βεγγαλικά και την άνεση που μπορούσαν να λένε αυτούς τους «νέους με το σταυρουδάκι στο στήθος, αλήτες...», όπως θα έλεγε και ο ποιητής. Με τον επαναπατρισμό μας, διαπιστώσαμε μία ενδιαφέρουσα στην καθημερινότητα σύγχυση των εννοιών χρόνου, διάρκειας, στόχων και νοημάτων. Π.χ. στην ερώτηση πόσο καιρό ήσασταν στην εσπερία, οι απαντήσεις είχανε μία συγκινητική ελαστικότητα. Ο ενδιαφερόμενος συχνά θα έπρεπε να είχε πάει στο εξωτερικό με κοντά παντελονάκια και να γύρισε πολίος γέρων, έχοντας κάνει μέσα σε ελάχιστο χρόνο ακαδημαϊκές ακροβασίες πολλών διπλωμάτων και διατριβών. Ο άλλος υπηρετούσε στον στρατό και ήτανε βοηθός σε βορειοαμερικάνικο Πανεπιστήμιο, ο τρίτος έγινε ψυχαναλυτής δι' αλληλογραφίας κλπ., κλπ. Αυτά μπορεί να είναι χαριτωμένα, αλλά όταν όλα αυτά μεταφράζονται σε δημόσιες θέσεις ή σε πανεπιστημιακές έδρες, τότε πρόκειται περί μίας μεγάλης εθνικής απάτης. Αν δε υπολογίσουμε, κυρίως στα πανεπιστημιακά περιβάλλοντα, ότι τουλάχιστον 50% των υπη-

ρετούντων έχουν μεταξύ τους συγγενικές σχέσεις ή σχέσεις κουμπαριάς, τότε γίνεται κατανοητό το χάλι των Πανεπιστημίων... «Μουσχάρια όλοι τους, που μας πουλήσανε, που όλα τα πουλήσανε, Κυρ Θανάση», λέει ο Σταύρος ο υδραυλικός. «Και σκέφτομαι τους πολεμιστές του '40, που σκοτωθήκανε άδικα. Κι αν μας είχανε καταλάβει τότε, και πάλι σήμερα δύο σημαίες θα είχαμε, τη Γερμανική και την Ελληνική...». Κάποτε, λοιπόν μετοικήσαμε. Με παιδιά και σκυλιά. Και με οικοσκευή. Νόμιμη, με χαρτιά του προξενείου. Στο τελωνείο, στο Κερατσίνι, έπεσε η αμφιβολία. «Πώς εσύ, γιατρός, δεκατρία χρόνια στη Γαλλία και δεν έχεις μεγάλο αυτοκίνητο, μεγάλη τηλεόραση, μεγάλη κουζίνα και δίπορτο ψυγείο;» Και δεν είχαμε... Την τρίτη φορά που πήγαμε στο Κερατσίνι πήραμε και τον δικηγόρο της υπηρεσίας με τον νόμο υπομάλης. Έτσι έγινε η δουλειά... Την επόμενη του εκτελωνισμού, ο Κύριος Διευθυντής του Τελωνείου, προμηθεύτηκε από επιχείρηση της οικογένειας, πλήρη εξοπλισμό μηχανικού για τον γιο του πετυχαίνοντας μία γενναία έκπτωση... Τα κάστανα είναι Γαλλίας. Οι καλοί μεταλλικοί συνδετήρες από τη Γερμανία, οι δευτεροκλασάτοι, πλαστικοί, από την Τουρκία. Ο Λ. ήτανε γόνος σημαντικής οικογένειας του νομού, πτυχιούχος νομικής και φυσικά κομματάρχης τοπικού άρχοντα. Όταν ο τελευταίος έγινε υπουργός ο Λ. κατέλαβε νομίμως διευθυντική θέση στην περιοχή. Τα κτήματα της οικογένειάς του ήτανε σε σχετικά κοντινή απόσταση από την πρωτεύουσα του νομού, όπου και οι σχετικές υπηρεσίες. Έτσι, το δικό μας, με κάθε ευκαιρία, το έπαιζε κτηματίας. Οι υπουργοί αλλάζουν, αλλά αυτός έγινε ο μεγαλύτερος κοπανατζής της περιοχής, σε τέτοιο σημείο που ποικίλες προειδοποιήσεις και καταγγελίες άρχισαν να πέφτουν. Η πολιτική του ομπρέλα τον φύλαγε από τις κακοτοπιές. Μέχρις ότου ήρθε η χούντα και εφάρμοσε τις προηγούμενες αποφάσεις και τον απόλυσε νομίμως και δικαίως. Στην μεταπολίτευση, αποκαταστάθηκε με πλήρεις αποδοχές και αναγνώριση υπαλληλικής αρχαιότητας! Ο άλλος, «μέγας» αγωνιστής της αντίστασης -πήγαινε τσιγάρα στα παιδιά στο Πολυτεχνείο- είχε παραιτηθεί –σωστά- όταν ήρθε η χούντα. Αποκαταστάθηκε και αυτός. Νομίμως. Για καιρό, στην υπηρεσία του πήγαινε κάθε δεκαπενθήμερο να εισπράξει τον μισθό. Ηρωική αργομισθία! Τα καρύδια είναι επίσης Γαλλίας. Δεν μαζεύουμε τον κρόκο Κοζάνης γιατί είναι κουραστική δουλειά! Η εξώπορτα της γραμμα-

τείας δεν έκλεινε καλά με κλειδί. Οι τεχνικές υπηρεσίες του πανεπιστημίου δεν ασχολούνται με τέτοια ευτελή θέματα, γιατί δεν υπάρχουν παράπλευρες ωφέλειες... Εθελοντικά, λοιπόν, να φωνάξω τον Δήμο, τον κλειδαρά της γειτονιάς μου. Πόσο; 28 χιλ. δρχ. Εντάξει. Να βάλουμε 35;, ρωτάει ο Δήμος και να αλλάξουμε και την κλειδαριά της μάνας σου; Η γιαγιά δεν άλλαξε κλειδαριά... Συγγράφονται εργασίες, διδακτορικά και [παλιότερα] υφηγεσίες, με ανάλογες τιμές. Σχετικές διευθύνσεις τη αιτήσαι. Παλιά συνήθεια στα παραδοσιακά ακαδημαϊκά περιβάλλοντα, επέτρεπε στους κυρίους «Καθηγητές», να βάζουν το όνομά τους σε όλες τις δημοσιεύσεις που γινόντουσαν στο βίλαέτι τους. Έτσι, περιβόητος τοιούτος, στα πενήντα περίπου χρόνια της νοητικής του δραστηριότητας, δημοσίευσε 50 εργασίες τον χρόνο δηλαδή μία κάθε βδομάδα, εορτών και αργιών συμπεριλαμβανομένων. Όταν ήταν νέος φοιτητής, «παρασύρθηκε» και πέρασε και διακοπές στο Μακρονήσι. Έκτοτε, περνούσε και για «αριστερός» και για να παρακάμψει τις δυσκολίες της εποχής, οι συνάδελφοι τον προσέλαβαν βοηθό στο άντρο των δεξιών, που ήταν εκείνο το εργαστήριο. [Και σαν άλλοθι δημοκρατικότητας...] Του γράψανε σχετική διατριβή και μετά από καιρό του συγγράψανε και υφηγεσία. Και εν τέλει του απονείμανε και μία καθηγητική θέση. Έμεινε μέχρι τον θάνατό του σκουλήκι της γης. [Θυμηθείτε τον Αναγνωστάκη με το περιβόητο «Πώς να τον πεις κάθαρμα, όταν ξέρεις ότι έκανε εξορία...»]. Μου τηλεφωνήσανε παπάδες, φιλόσοφοι και καθηγητάδες. Ο υποψήφιος είναι σπουδαίος και άξιος. Είπα: θα μελετήσω τον φάκελο και την εισηγητική και θα τον ενημερώσω για την στάση μου πριν τις εκλογές. Ήταν αρνητική. Άρχισε να κλαίει. Φυσικά εξελέγη. Μετά κλαίγανε οι θετικοί εκλέκτορες και, φυσικά, οι φοιτητές. Η Ιουδίθ, μία συμπαθής Ελληνο-Εβραία, με αμερικανική κουλτούρα κοινωνικής ψυχολογίας, εκπόνησε τότε μία λίαν ενδιαφέρουσα διατριβή για τις ψυχολογικές συνέπειες, σε πρώτη και δεύτερη γενιά, των ανθρώπων που επέζησαν από το Εβραϊκό Ολοκαύτωμα και τον ελληνικό Εμφύλιο Πόλεμο. Οι κριτές, ο ένας χουντο-δεξιός και η άλλη προοδευτικο-αριστερή, βρέθηκαν σε δυσκολία [λόγω θέματος?]. Με πρόφαση λοιπόν τα «κακά ελληνικά», τραινάρανε την υπόθεση. Η διατριβή ξαναγράφτηκε σε βατά ελληνικά της εποχής [επ' αμοιβή φυσικά] και έτσι όλα πήγαν καλά! Για την Ελλάδα, ρε γα-

μώτο... Το 1965, στη Νευρολογική Κλινική της Σαλπετριέρ όπου εκπαιδευόμουν, υπήρχε ένας κρυόκωλος ακτινολόγος, με μουσάκι. Είναι την εποχή που συχνάζω στη μεγάλη βιβλιοθήκη της Ιατρικής Σχολής. Έκανα την πρώτη μου εργασία. Όρθιος, προς την μεριά των παρθύρων της Σαιν-Ζερμαίν ο Ντε Αγκοστίι κοίταζε επίμονα προς τα έξω. Μετά από καιρό έμαθα, πως στο απέναντι διαμέρισμα, επί του βουλεβάρτου, έμενε μία πανέμορφη Δανέζα συνάδελφος, με την οποία ο ακτινολόγος ήτανε παράφορα ερωτευμένος. Τούτα τα θυμήθηκα, όταν επιστρέφοντας στην Ελλάδα συνάντησα ένα υψηλόβαθμο στέλεχος της ψυχικής υγείας να έχει την ίδια προσκολλημένη συμπεριφορά προς τον οποιοδήποτε είχε μία κάποια πιθανή σχέση με την ψυχιατρική εξουσία εκείνης της εποχής. Έρωτας της εξουσίας είναι αυτός, για το καλό των ασθενών μας, ρε φίλε!... Ταξιδεύω για τη Γενεύη με την Σουισαίρ. Ο διπλανός μου συστήνεται: είναι ο αντιπρόσωπος της Νεστέ στην Ελλάδα. Μου λέει ξέρετε, ότι το φραπέ είναι παγκόσμια πρωτοτυπία και αποκλειστικότητας της Ελλάδας; Σε σημείο, που ο μητρικός οίκος άλλαξε μία αλυσίδα παραγωγής! Ο φραπές, η φραπεδιά το φραπεδάκι... [Αν μάλιστα σκεφτεί πως όλα τούτα είναι μία παρεξήγηση και ότι φραπέ στα γαλλικά δεν σημαίνει χτυπημένος, αλλά παγωμένος...]. Σαν τον πατροκτόνο που στη δίκη του διεκδικεί επιείκεια, επειδή είναι ορφανός! Έτσι και συντελείται μπρος στα μάτια μας ένα συνεχές έγκλημα κατά της μητέρας πατρίδας μας. Ανάμνηση των χαριτωμένων βιβλιαρίων προικοδότησης των *Απόρων κορασίδες*. Λοιπόν η βαριά κληρονομιά της ανεκδιήγητης φρειδερίκως, βαραίνει στην πλάτη του τόπου μας υπό τη μορφή της συνταξιοδότησης των *ορφανών ανύπαντρων θυγατέρων* δημοσίων αντρών... Ανεξάρτητα από ηλικία, πνευματική και κυρίως ανεξάρτητα από πάσα οικονομική αναφορά. Έτσι, επί πενήντα χρόνια, μπορεί να έχει σύνταξη πάσα δυνάμει παρθένος, καλόγρια, τζιβιτζιλού, φλεγόμενη επαναστάτρια που το κάνει για τα νεφρά της και, φυσικά για τη δόξα της επανάστασης. Και η άλλη, να είναι μητέρα «εκτός» νόμου, και γιαγιά, ή παλλακίδα επώνυμου νεόπλουτου με κόττερα και beach parties, ή και ιδιοκτήτης ακίνητης περιουσίας εκατομμυρίων... Αυτό, λέγεται κοινωνική πολιτική. Σαν την συμπαθή Λ. που έπιασε δουλειά στα 18 ως γραμματέας, παντρεύτηκε κανονικά και εξίσου κανονικά έκανε και δύο παιδιά. Στην 25ετία κανονικά πήρε σύνταξη

ως έχουσα ανήλικα παιδιά. Γηροκόμησε τον πεθερό της, ξεσκάτωσε την μητέρα της, ξενύχτησε επί τρεις μήνες δίπλα στη θνήσκουσα πεθερά της. Το επόμενο ραντεβού ήτανε, φυσικά, στον ψυχίατρο. Μετά από την αποθεραπεία της, ερχότανε στο γραφείο μας, παρακαλώντας να της δώσουμε τίποτε να δακτυλογραφήσει, ακόμη και πληρώνοντάς μας! Τον δρόμο τον ήξερε πολύ καλά. Ήτανε άλλωστε ο ίδιος από το 1951 που τον πρωτοπέρασε με ένα θείο του. Σε μια ευθεία μπορείς να αναπτύξεις ταχύτητα, για να γλυτώσεις στον ανήφορο και τις στροφές καμιά νταλίκια ή κανένα λεωφορείο. Εκεί ο μαθητευόμενος μπάτσος έχει στήσει καρτέρι. Για το μεροκάματο. Υπάρχει παράβαση. Αναπτύσσεται σχετικό επιχείρημα και αμοιβαίος τσαμπουκάς. Το όργανον θυμώνει. Παίρνει άδεια, πινακίδες και να ένας μήνας τιμωρία. Και δικάσιμη, ένα χρόνο μετά. Πάει στη δικάσιμη, συνοδεία δικηγόρου για το δίκιο του. Τους λέει ο Πρόεδρος. Φύγετε. Ο Νόμος καταργήθηκε... Είχε φάει ξύλο στα παιδικά του χρόνια, τόσο που θα μπορούσε να φυλάξει και για τα παιδιά του. Τότε, εκδικείτο, κατουρώντας μέσα στην ρετσίνα που αγόραζε από την ταβέρνα για τον πατέρα του. Όταν, μεγάλωσε έγινε καθηγητής στη μέση ιδιωτική παιδεία. Δήλωνε στην εφορία τα περιουσιακά του στοιχεία, αλλά δεν δήλωσε ποτέ το νόμιμο μισθό του. Και δεν τον έπιασε ποτέ κανείς! Αν είσατε πρωινός τύπος, και είστε και κουλτουριάρης, ανοίγετε το τρίτο πρόγραμμα του κρατικού ραδιοφώνου και βρισκόσαστε ενώπιον της εξής ακουστικής εμπειρίας. Αρχίζετε, από το «τσοπανάκος ήμουνα» [το προπολεμικό σήμα της κρατικής ραδιοφωνίας], περνάτε στο «Πάτερ ημών» και μετά ακούτε, ανάλογα με τις εποχές, το «Υπερμάχω», το «Χριστός Ανέστη» κλπ. και εν τέλει τον «Εθνικό ύμνο». Στη συνέχεια, μία τεχνική φωνή σας πληροφορεί για συχνότητες, χιλιοκύκλους και άλλα ευτράπελα. Αυτήν την Ελλάδα θέλουν να προβάλουν μερικοί, σαν τα ραδιόφωνα της Βόρειας Κορέας, το Βουλγάρικο ραδιόφωνο της εποχής Ζίφκωφ και φυσικά όλα τα ραδιόφωνα του Ισλαμικού Τόξου... *Έξω από την ηθική κατάντια, και την ιδεολογική κατρακύλα, χάσαμε και την ταυτότητά μας.*

Η Ελλάδα, μία περίπτωση κοινωνικής κοινοτοπίας του κακού, που θα έλεγε και η χρυσή μου, Χάννα Άρεντ...

Καμάρια, Ιούλιος-Αύγουστος 2012